

Software transportatie in de jaren 80 door Peter Bijlsma

Onze afdeling was belast met de verspreiding van P800 computers binnen het Nat Lab ten behoeve van de onderzoekers.

De P800 hardware en software werden ontwikkeld in Fontenay-Aux-Roses, een voorstadje van Parijs. Ik ging daar regelmatig naartoe voor besprekingen, soms alleen en soms met Piet Reynierse (RIP). In die tijd was er nog geen USB, dus we moesten zelf interfaces ontwerpen om instrumenten aan computers te koppelen, en de bijbehorende drivers programmeren.

We smokkelden soms een paar magneetbanden met software in onze bagage, maar na een tijdje besloten we dat het beter was als we zelf een kopie hadden van alle P800 software source code. Dan hoefden we later alleen maar updates uit te wisselen.

Dat nam toen 25 hard drives in beslag, 40 Megabyte per stuk, grotendeels vol. Alles bij elkaar ruim 800 MB. Een stuk minder na zip compressie, maar dat bestond toen nog niet. Zou nu gemakkelijk op een USB stick passen die we per interne post konden versturen, of gewoon even downloaden over het internet in een paar minuten. Maar dat konden we 40 jaar geleden nog niet.

De beste oplossing was om met 25 magneetbanden naar Parijs te vliegen en ze dan een week of zo later weer op te halen. Maar dat was een hele weekend tas vol, teveel om door de douane te smokkelen. Moest dus officieel met een carnet. 4 formulieren met beschrijving en waarde van de goederen om invoerrechten te vermijden:

- 1) Uitvoer vanuit Nederland
- 2) Invoer in Frankrijk
- 3) Uitvoer vanuit Frankrijk
- 4) Invoer in Nederland

Elk formulier moest worden gestempeld door de douane na inspectie van de goederen. De banden die ik mee terug nam waren een hoop meer waard dan de lege banden die ik invoerde, maar in die tijd had nog niemand een flauw benul van de waarde van software met jaren werk er in voor ontwikkeling en testing.

Hier is de geschiedenis:

1) Ik vloog met een Philips jet vanuit Welschap naar Parijs. Moest eerst naar het NLM gebouw waar de douane man was voor een stempel op pagina 1. Daarna terug naar het Philips gebouwtje met mijn hele handel.

2) Aankomst op Le Bourget. Geen douane op de privé terminal. Situatie uitgelegd en een secretaresse nam me mee naar het hoofdgebouw. Via een geheim deurtje in de aankomsthal belande ik aan de andere kant van de douane. Die begrepen niet hoe ik daar terecht kwam van een niet bestaande vlucht vanuit Nederland zonder ticket en boarding pass, maar uiteindelijk werd pagina 2 afgestempeld en na paspoort controle mocht ik officieel Frankrijk weer binnen.

3) Vertrek per NLM vlucht van Charles de Gaulle naar Welschap een paar weken later. Alles ging eindelijk normaal. Banden uitgevoerd en pagina 3 afgestempeld.

4) Bij aankomst op Welschap was de douane man al naar huis, dus geen stempel op pagina 4.

Na een paar weken hadden ze de eerste 3 pagina's verzameld en vroegen me waar de laatste was. Situatie uitgelegd. Oplossing was om naar het douane kantoor in het NS station in Eindhoven te gaan met mijn tas vol magneetbanden voor inspectie om de laatste pagina te laten afstempelen. Zo gezegd zo gedaan, maar er moesten 2 stempels op het formulier en de ambtenaar voor de tweede stempel was weg voor lunch. Stempel was op zijn bureau, maar de man die er was mocht daar officieel niet aankomen. Nadat ik beloofde dat ik het niemand zou vertellen stempelde hij uiteindelijk mijn laatste pagina, maar hij voelde zich schuldig omdat hij het werk waar zijn collega voor betaald werd had gedaan.

En daarom betalen de Nederlanders zoveel belasting. Er worden 5 of 6 ambtenaren aan het werk gehouden om te doen wat gemakkelijk door een enkele kan worden gedaan als hij of zij een klein beetje harder werkte.

Je ziet dat ook als ze op straat aan het werk zijn om iets onder de grond te repareren. Een zet een tentje op, een graaft een putje en 4 anderen staan er omheen om te zien of alles goed gaat. Gebeurt hier in Amerika ook als de vakbond erbij betrokken is, maar niet zo erg als in Nederland.